145| Παρ’ ἡμῖν οὐκ ἐστὶν ἐνιαυτὸς οὐδὲν χρόνος.

ΦΑΡΑΧ - ΤΟΜΟΣ Α΄ · https://docs.theosis.work/db/farax/farax_a/145-παρ-ἡμῖν-οὐκ-ἐστὶν-ἐνιαυτὸς-οὐ/

Χρόνος παρ’ ἡμῖν ἐστὶν ἡ ἄναρχος διέλευσις τῶν αἰώνων καὶ τῶν κόσμων, ἡ γέννησις καὶ διέλευσις διὰ μέσου τῆς χρονικῆς περιόδου τῆς ἐξελίξεώς των.

Ἐνιαυτὸς παρ’ ἡμῖν εἶναι ἡ ἐπὶ τῆς ἀνθρωπότητος διαρκὴς πνευματικὴ τελειοποίησις τοῦ ὄντος ἀπὸ τῆς πρωταρχικῆς αὐτοῦ ἐμφανίσεως ἐπὶ τῆς γῆς ὡς μονοκυττάρου, μέχρι τῆς τελειοτάτης αὐτοῦ ἀνελίξεως εἰς Ὑπέρτατον πνευματικὸν ὄν, δυνάμενον νὰ ὑποκαταστήσῃ ἐν τῷ κύκλῳ αὐτοῦ τὴν Ὑπερτάτην ἡμῶν Πνευματικὴν δύναμιν, ὡς ἐντολοδόχος τῶν ἀνατεθέντων αὐτῷ παρ’ ἡμῶν ἔργων.

Ἐνιαυτὸς ὅθεν διὰ τὴν πνευματικὴν ἡμῶν ὀντότητα εἶναι ὁ σταθμὸς τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς μέχρι τῆς τελείας αὐτῆς ἀποκαταστάσεως. Οἱ ἔχοντες μετ’ αὐτῶν τὸν Διδάσκαλον, οἱ δυνάμενοι δι’ Αὐτοῦ νὰ ὁρῶσι καὶ ἀκούωσι, δὲν δύνανται νὰ ἀναμετρῶσι τὸν χρόνον ὡς κοινοὶ ἄνθρωποι.

Ἀφήνωσι τὸ πνεῦμα αὐτῶν ἐλεύθερον ἀπὸ τοὺς ὑλικοὺς δεσμοὺς νὰ ἀνατρέξῃ εἰς τὸ παρελθὸν τῶν αἰώνων, οἵτινες διέρρευσαν ἀπὸ τοῦ λίκνου τῆς ἀνθρωπότητος μέχρι τῆς ἐφηβικῆς αὐτῆς ἡλικίας, ἣν ἤδη διάγει καὶ προσμετροῦν διὰ τῆς σκέψεως τοῦ Διδασκάλου τὴν γινομένην ἐπ’ αὐτῆς πρόοδον σχετικῶς μὲ τὸ ἔργον Αὐτοῦ. Οἱ διαρρεύσαντες αἰῶνες δὲν εἶναι παρὰ ἐλάχιστος χρόνος διὰ τὸν Διδάσκαλον καὶ αὐτούς.

Τὸ συντελεσθὲν ὑπ’ Αὐτοῦ ἔργον σχετικῶς μὲ τὸ ἐπιτελεσθησόμενον ἐν μέλλοντι εἶναι μία ἀπαρχὴ πρὸς τὴν μέλλουσαν νὰ διαδεχθῇ αὐτὸ ἔργον τῶν μεταγενεστέρων, οἵτινες καὶ αὐτοὶ δὲν θὰ εἶναι ἄλλοι παρὰ αὐτοὶ ἐπανερχόμενοι ἐν τῇ γῇ, ὅπως συνεχίσωσι καὶ ὅπως διαδεχθῶσι τὴν ἐκλείψασαν ἐν τῇ φθορᾷ ζωὴν διὰ μιᾶς ἄλλης τελειοτέρας ζωῆς.

Οὐδεμία ὅθεν δύναται νὰ γίνῃ διακοπὴ τῆς συνεκτικῆς ἁλύσεως, ἥτις συνδέει τὴν ἀρχικὴν ζωὴν τοῦ ὄντος ἐν τῇ ἐξελίξει αὐτοῦ διὰ μέσου τοῦ χρόνου καὶ τῶν διαδεχομένων ἀλλήλας ζωῶν αὐτοῦ μέχρι τῆς τελικῆς αὐτοῦ ἀνελίξεως καὶ τελειοποιήσεως, μέχρι τῆς πλήρους αὐτοῦ ἀποκαταστάσεως ἐν τῷ ἀνωτάτῳ πνευματικῷ πεδίῳ τοῦ σύμπαντος.

Οἱ ἀλληλένδετοι κρίκοι, οἵτινες συνδέουσιν ἀλλεπαλλήλως καὶ διηνεκῶς τὴν ζωὴν αὐτοῦ, εἶναι ἡ ἀναπαράστασις τῆς μικρογραφικῆς μορφῆς τῆς ζωῆς, ἣν θὰ διέλθῃ δι’ ἑτέρων σταθμῶν, τελειοτέρων τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, ἕως ὅτου συμπληρώσῃ τὰ διὰ μέσου τοῦ ἀνάρχου χρόνου καὶ τῆς ὑπερτάτης πνευματικῆς φύσεως τοὺς σταθμοὺς δι’ ἄλλων τελειοτέρων αὐτῆς κόσμων, ἕως ὅτου φθάσῃ τὴν ἀνωτάτην βαθμίδα τῆς πνευματικῆς ἀνελίξεως καὶ τελειοποιήσεως.

Διὰ νὰ φθάσῃ ὅμως εἰς τὴν ἀνωτάτην αὐτὴν βαθμίδα, πρέπει νὰ διέλθῃ δι’ ἀλλεπαλλήλων καὶ ὁλοὲν τελειοτέρων καὶ ὑψηλοτέρων διασταθμεύσεων, ἀρχομένων ἀπὸ τοὺς πρόποδας μέχρι τῆς ὑψηλοτέρας κορυφῆς τῆς πνευματικῆς ταύτης ἐν τῷ σύμπαντι ἱεραρχίας. Οὐδεὶς ἐξ ὑμῶν ἠδυνήθη νὰ ἀποτινάξῃ τὸ βαρὺ φορτίον τῆς ὕλης, τὸ ὁποῖον ἐπικάθηται ἐπὶ τῶν ὤμων ὑμῶν καὶ νὰ δυνηθῇ νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν σταδιοδρομίαν τῆς μικρᾶς διασταθμεύσεως τῆς ζωῆς ὑμῶν. Οἱ ἐνιαυτοὶ τῆς ζωῆς ὑμῶν, οἵτινες παρῆλθον, ὁ ἐνιαυτὸς εἰς ὃν ἤδη εἰσήλθετε καὶ ἐκεῖνοι, οἵτινες θὰ παρέλθωσιν, ἕως ὅτου συμπληρωθῇ ὁ πρόσκαιρος σταθμὸς τῆς παρούσης ὑμῶν ζωῆς, δὲν ἔπρεπε νὰ σᾶς ἀφήσῃ μετανοημένους ἀπὸ τὴν δρᾶσιν ὑμῶν καὶ τὰ ἀποτελέσματά της σχετικῶς μὲ τὸ ἔργον αὐτῆς;

Ἐν Ἐμοὶ ἐζήσατε καὶ ζῆτε.

Διατὶ ἀφήνετε νὰ παρέρχηται ὁ χρόνος, νὰ διαρρέουν οἱ ἐνιαυτοὶ τῆς προσκαίρου ὑμῶν ζωῆς, χωρὶς νὰ δύνασθε νὰ ἐπιπροσθέσητε ἕνα εἰσέτι λίθον εἰς τὸ Οἰκοδόμημα, τὸ ὁποῖον ἐκλήθητε νὰ ἀνεγείρητε τῇ βοηθείᾳ Ἐμοῦ πάντοτε, ἀλλὰ κυρίως διὰ τῶν ἰδίων καὶ μόνον ἀτομικῶν σας - δυνάμεων καὶ ἐνεργειῶν;

Οἱ ἐνιαυτοὶ θὰ παρέρχονται καὶ θὰ ἀντιπαρέρχονται ἐπὶ τῆς προσκαίρου ὑμῶν ζωῆς ταύτης, ἕως ὅτου ἡ παροῦσα περίοδος τοῦ βίου ὑμῶν ἐκλείψῃ, χωρὶς νὰ κατορθώσητε, ὡς τόσοι ἄλλοι διερχόμενοι καὶ ἀντιπαρερχόμενοι, ὡς τόσοι ἄλλοι διελθόντες καὶ ἀντιπαρελθόντες οὐ μόνον νὰ φέρητε εἰς πέρας τὴν ἀποστολὴν ὑμῶν, ἀλλὰ καὶ μὴ δυνηθέντες πλήρως νὰ κατανοήσητε ἑαυτούς, τὸ ἔργον ὑμῶν, τὸν σκοπόν, δι’ ὃν ἤ λθατε ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἀπήλθετε.

Εἷς εἰσέτι ἐνιαυτὸς ἐπεφορτώθη ἐπὶ τῆς ράχεως ὑμῶν. Ἀλλὰ τόσον οἱ ἐνιαυτοὶ οὗτοι ἐπισωρεύονται, κατὰ τοσοῦτον τὸ βάρος ἐπὶ τῶν ὤμων καθίσταται δυσβαστακτώτερον καὶ κατὰ τοσοῦτον κλίνετε ἐπὶ τῆς γῆς, χωρὶς νὰ δύνασθε νὰ ὑψωθῆτε πρὸς τὰ ἄνω. Ἐν ὑμῖν οὐχ ὑπάρχει θέσις, ὅπως βιώσῃ τὸ ἐν ὑμῖν λανθάνον πνεῦμα, ὅπως δώσῃ εἰς ὑμᾶς τὴν ζωήν, ἣν ἐκζητεῖ;

Ἐν ὑμῖν ἀπεσβέσθη ἡ λυχνία μετὰ τῆς θρυαλλίδος της καὶ τὸ φῶς της ἀδυνατεῖ πλέον νὰ φωτίσῃ καὶ ἑαυτὴν εἰσέτι; Ἐν ὑμῖν διαλανθάνει ἡ φωτεινὴ ἀκτὶς τῆς ζωῆς, ἣν δι’ αὐτὴν ἐκτήσατε καὶ τὸ ἀμυδρὸν αὐτῆς φῶς ἀδυνατεῖ πλέον νὰ ἀποτελέσῃ καταφανῆ ἀκτῖνα φωτός;

Οὐχί. Οὐδεμία ἀκτὶς ἀπεσβέσθη, οὐδεμία θρυαλλὶς κατεκάη καὶ τὸ ἐν ὑμῖν πνεῦμα οὐδόλως ἀπεμακρύνθη ἐγκαταλεῖψαν ὑμᾶς. Ὑμεῖς καὶ μόνον διὰ τῶν βιωτικῶν μεριμνῶν περισπώμενοι, τὰς βιωτικὰς ὑμῶν ἀνάγκας ὡς μοναδικὸν τοῦ βίου ὑμῶν μέλημα ἔχοντες, ἐγκαταλείψατε ἑαυτοὺς πρὸς ἐξυπηρέτησιν αὐτῶν καὶ μόνον.

Οὕτως κατέστητε ὄργανα αὐτῶν καὶ μόνον καὶ οὐδόλως ἐσκέφθητε, πῶς νὰ ἀποτινάξητε τὸ βαρὺ ὑλικὸν φορτίον, ὅπερ ἤδη ἐπὶ τῶν ὤμων ὑμῶν ἐπικάθηται.

Καὶ οὕτω θὰ παρέρχονται αἱ ἡμέραι καὶ αἱ ἡμέραι θὰ συμπληρώνουσι τοὺς μῆνας καὶ οὗτοι τοὺς ἐνιαυτοὺς χωρὶς νὰ κάμητε ἓν σταθερὸν βῆμα πρὸς τὰ ἐμπρός, χωρὶς νὰ δυνηθῆτε νὰ φέρητε εἰς πέρας τὸν προορισμὸν τῆς ζωῆς ὑμῶν.

Ὁ ἐνιαυτὸς οὗτος, εἰς ὃν ἤδη εἰσήλθατε, ἂς βεβαιώσῃ, ὅτι θὰ εἶναι ἡ ἀπαρχὴ τῆς ἀφυπνίσεως ὑμῶν, ὅπως ἕκαστος ἀποτινάξῃ ἀφ’ ἑαυτοῦ καὶ ὅλοι ὁμοῦ διὰ τῆς κοινῆς προσπαθείας τὸν ὑλικὸν κλοιόν, ὅστις σᾶς περισφίγγει καὶ νὰ δυνηθῆτε ἅπαντες νὰ ἀκολουθήσητε καὶ πάλιν τὴν ὁδόν, ἀφ’ ἧς ἀπεμακρύνθητε καὶ ἕκαστος καθ’ ἑαυτὸν νὰ ἀνεύρῃ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἀτραπόν, ἥτις ὁδηγεῖ εἰς τὴν εὐρεῖαν λεωφόρον, τὴν πρὸς Ἐμὲ ἄγουσαν, ἵνα δι’ αὐτῆς ὅλοι ὁμοῦ ἡνωμένοι δυνηθῆτε νὰ φθάσητε εἰς τὸ τέρμα τῆς ἀληθοῦς ὑμῶν ζωῆς καὶ ἀποκατασταθῆτε ἐν τῷ Οἴκῳ Μου, εἰς ὃν προορίζω ὑμᾶς καὶ εἰς ὃν θὰ ἀναμένω ὑμᾶς πάντοτε, ὅσοι ἐνιαυτοὶ καὶ ἂν παρέλθωσι καὶ πρὸ τῶν τελευταίων στιγμῶν τοῦ τελευταίου ἐνιαυτοῦ τῆς ζωῆς ὑμῶν.

Ἀκολουθήσατε τὴν ὁδόν, ἥτις κατὰ τὸ παρελθὸν ἀπεκαλύφθη ὑμῖν, χωρίσατε καὶ πάλιν ἕκαστος ὅπως ἀνεύρῃ τὴν ἀτραπὸν αὐτοῦ, διαφωτιζόμενοι παρ’ Ἐμοῦ καὶ ἐνισχύσατε ἑαυτούς, ἵνα καταστῆτε οἱ ἐκλεκτοὶ τῆς παρούσης ὑμῶν ζωῆς, ὡς ἐξελεξάμην ὑμᾶς καὶ ὡς οὐδόλως ἔπαυσα καλῶν ὑμᾶς πάντοτε.

16/1/1938